

ДРУГАРИ.

Приказка.

Имало едно време виторогъ овенъ. Стопанитѣ му го хранѣли по три пѣти на день и току му думали:

— Гълтай, гълтай, нагълтай се добре, овенчо, че скоро и ние ще те изгълтаме.

Овенътъ се уплашилъ и намислилъ да бѣга. Единъ день той ударилъ съ рога вратата на кошарата си и я съборилъ. После прескочилъ въ съседния дворъ и викналъ на дебелия свинчо:

— Бѣгай, съсѣдко, да бѣгаме. Нашитѣ стопани ни гоятъ, за да ни заколятъ и изядатъ. Хайде съ мене въ гората! Ще си направимъ кжщичка и ще си живѣемъ на воля.

— Щомъ е тжй, да бѣгаме, овенчо, — казалъ свинчо и тржгналъ подиръ овена.

Вървѣли, вървѣли, срещнала ги една гжска и ги попитала:

— Кжде тжй, другари?

— Отиваме въ гората, — отговорилъ овенътъ. — Ще си направимъ кжщичка и ще си живѣемъ, както си искаме, далечъ отъ лошитѣ хора.

— Искате ли ме и азъ да дойда въ гората. Съ добри другари леко се живѣе. Азъ ще събирамъ мѣхъ и ще изпушвамъ дупкитѣ на кжщичката, да ни бжде топличко.

— Хайде тръгвай съ насъ! — викналъ свинчо.

Вървѣли, вървѣли, срѣщналь ги заю-баю и ги попиталъ:

— Кжде сте се запжтили?

— Отиваме въ гората, — отговорилъ овенътъ. — Наситихме се на хорскитѣ добрини, та решихме да си направимъ своя кжщичка и да си живѣемъ задружно. Ако можешъ нѣщо да ни помогнешъ, тръгвай съ насъ.

— Мога, какъ да не мога, — рекълъ заю-баю. — Азъ имамъ остри зжби да пробивамъ дупки и пѣргави лапи да измазвамъ стенитъ.

И заю-баю заподскачалъ следъ другитѣ.

Вървѣли, вървѣли, срѣщналь ги пѣтлю сладкогласенъ и ги попиталъ:

— Кжде отивате, добри другари?